

ДО
ОБЩОТО СЪБРАНИЕ НА СЪДИИТЕ
ОТ НАКАЗАТЕЛНА КОЛЕГИЯ НА
ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД

И С К А Н Е

ОТ ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД
ЗА ПРИЕМАНЕ НА ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ

ОТНОСНО: Установена противоречива практика на съдилищата свързана с приложението на чл. 343в, ал. 3 от НК, в случаите, в които наказателното постановление за санкциониране на дееца по административен ред е връчено при условията на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН.

ОСНОВАНИЕ: чл. 125 вр. чл. 124, ал. 1, т. 1, пр. 1 от Закона за съдебната власт.

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

Разпоредбата на чл. 343в, ал. 2 от НК криминализира управлението на моторно превозно средство (МПС) от неспособен водач, в едногодишен срок от наказването му по административен ред за същото деяние. За съставомерността на престъпния състав по чл. 343в, ал. 2 от НК се изисква да са налице обективните признаци: деецът да е санкциониран с влязло в сила наказателно постановление за управление на МПС без свидетелство за правоуправление и преди изтичането на едногодишния срок от наказването му по административен ред, той да извърши отново същото деяние.

В постановените съдебни актове се наблюдава противоречиво становище на съдиите в страната относно въпроса: осъществено ли е от субективна страна деянието по чл. 343в, ал. 2 от НК в случай, че наказателното постановление за санкциониране на дееца по административен ред за управление на моторно превозно средство без съответно свидетелство за управление е връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН?

Нормата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН съдържа една правна фикция, която приравнява правните последици на личното връчване с тези на невръчване на наказателното постановление. За да е осъществен фактическият състав на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, е необходимо да са налице точно посочените в нормата предпоставки – нарушителят да не е намерен на посочения от него адрес и новият му адрес да е неизвестен. При връчване на наказателното постановление при условията на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН задължение на административно-наказващия орган е да докаже, че са спазени изискванията на закона, т.е. че нарушителят не е намерен на посочения от него адрес, а новият е неизвестен. Само тогава, когато тези законови изисквания са спазени, ще е налице годеен юридически факт, който да породи правните последици на влязло в сила наказателно постановление.

Противоречивата съдебна практика може да се обособи в две основни групи актове и две подгрупи – **I. Актове**, в които се приема, че връчването по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН не може да обоснове субективната страна на престъплението по чл. 343в, ал. 2 от НК. **I.A). Актове**, в които се приема, че фикцията по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН не може да се използва в наказателния процес, но субективната страна на престъплението по чл. 343в, ал. 2 от НК подлежи на доказване с всички допустими доказателства и доказателствени средства.

II. Актове, в които се приема, че връчването на наказателното постановление по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН може да обуслови субективната страна на престъплението по чл. 343в, ал. 2 от НК.

II.A). Актове, в които се изследва редовността на връчването на наказателното постановление по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН и след като се установи, че процедурата за това не е спазена, подсъдимият се признава за невиновен поради липса на субективната страна и/или на елемент от обективната страна от престъпния състав на чл. 343в, ал. 2 от НК.

I. Актове, в които се приема, че връчването на наказателното постановление по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН не може да обоснове субективната страна на престъплението по чл. 343в, ал. 2 от НК.

В тези съдебни актове се приема, че разпоредбата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН представлява законова фикция, която намира приложение единствено в рамките на административно-наказателната процедура. Този законов текст предвижда възможност наказателно постановление да бъде прието за връчено, съответно производството да приключи без знанието на извършителя на нарушението, когато той не е намерен на адреса. Част от съдилищата приемат, че изключението от общото правило по чл. 58, ал. 1 от ЗАНН е приложимо само в рамките на производство по налагане на административно наказание за извършено административно нарушение, респективно, че е недопустимо разширяването на неговото приложено поле и по отношение на наказателното производство. Противното би влязло в остро противоречие с принципа, прогласен в нормата на чл. 303 от НПК, съгласно който осъдителната присъда не може да почива на предположения, а съставомерните обстоятелства във всеки един конкретен случай, включително и при състава на престъплението по

чл. 343в, ал. 2 вр. ал. 1 от НК, следва да бъдат установени по несъмнен начин.

От това се прави извод, че не е възможно да се приеме, че едно престъпление може да бъде възприето като виновно извършено въз основа на законова фикция, заместваща знанието на извършителя за неговите съществени съставомерни елементи. Съдебните състави, които споделят това разбиране, приемат, че присъствието на нарушителя на съставянето на акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и знанието за поставеното начало на административно-наказателното производство не са достатъчно основание да се приеме, че извършеното след това от същия деец инкриминирано деяние, квалифицирано като престъпление по чл. 343в, ал. 2 от НК, е осъществено от него виновно. Установяването на административно нарушение и съставянето на акт за същото поставя началото на административното производство, но това действие от страна на надлежния административен орган не може да замести знанието за издаденото след това наказателно постановление и за налагането на административно наказание, което е предвидено като елемент от състава на престъплението по чл. 343в, ал. 2 от НК. Съставянето на акт за установяване на административно нарушение не означава непременно, че впоследствие е било издадено наказателно постановление, а още по-малко от това може да се направи заключение, че деецът е знаел на коя конкретно дата това наказателно постановление е влязло в сила. Следователно, липсата на представа у дееца относно обективен признак от престъпния състав по чл. 343в, ал. 2 от НК, а именно – наказването му по административен ред, не може да бъде заменена чрез приложението на установената от чл. 58, ал. 2 от ЗАНН фикция.

Според това становище, престъплението по чл. 343в, ал. 2 от НК е формално (на поставяне в опасност, на просто извършване) престъпление и не е възможно да бъде извършено при друга форма на умисъла, освен прекия.

Връчването на наказателно постановление неприсъствено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, лишава дееца от възможност да знае със сигурност за обстоятелството, че му е наложено административно наказание за извършено административно нарушение – управление на моторно превозно средство без свидетелство за правоуправление и точно кога е станало това. Следователно, деецът се поставя в обективна невъзможност да знае, че в едногодишен срок от наказването му по административен ред за управление на моторно превозно средство без съответно свидетелство за управление, той отново извършва такова деяние.

Като допълнителен аргумент се изтъква, че при преценката за приложимостта на разпоредбата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН в наказателното производство за наказателния съд не съществува задължение, а често и възможност, да провери предпоставките за законосъобразното приложение на този законов текст. Приема се, че представянето на доказателства за актуалния адрес на извършителя на административното нарушение, за това, че той е бил търсен на него, че не е бил открит или го е напуснал, без да представи нов адрес за призоваване, са все въпроси, които стоят извън кръга на тези, подлежащи на доказване в наказателното производство.

В този смисъл са постановените съдебни актове: Присъда № 192 от 05.06.2013 г. по в.н.о.х.д. № 1587/2013 г. на СГС; Решение № 6 от 13.01.2015 г. по в.н.а.х.д. № 1742/2014 г. на ОС – гр. Пловдив; Решение № 660 от 26.06.2014 г. по в.а.н.д. № 2179/2014 г. на СГС; Решение № 815 от 20.06.2013 г. по в.н.о.х.д. № 1663/2013 г. на СГС; Решение от 10.06.2014 г. по н.а.х.д. № 333/2013 г. на РС – гр. Своге; Решение № 43 от 08.02.2012 г. по н.а.х.д. № 1913/2011 г. на РС – гр. Шумен; Присъда № 347 от 13.11.2013 г. по в.н.о.х.д. № 4560/2013 г. на СГС; Присъда № 278 от 03.10.2013 г. по

в.н.о.х.д. № 3992/2013 г. на СГС; Решение от 01.10.2015 г. по в.н.о.х.д. № 200/2015 г. на ОС – гр. Ловеч; Присъда № 19 от 22.06.2015 г. по н.о.х.д. № 57/2015 г. на РС – гр. Ловеч; Решение № 101 от 16.08.2013 г. по н.а.х.д. № 177/2013 г. на РС – гр. Омуртаг; Присъда № 16 от 13.02.2014 г. по н.о.х.д. № 284/ 2013 г. на РС – гр. Омуртаг; Решение № 53 от 15.07.2014 г. по в.н.о.х.д. № 91/2014 г. на ОС – гр. Търговище, подписано с особено мнение; Решение № 38 от 27.03.2014 г. н.о.х.д. № 218/2014 г. на РС – гр. Кърджали; Решение № 97 от 23.02.2011 г. по н.а.х.д. № 1732/2010 г. на РС – гр. Стара Загора; Решение № 194 от 05.03.2014 г. по а.н.д. № 2411/2013 г. на РС – гр. Стара Загора; Присъда от 22.04.2015 г. по в.н.о.х.д. № 66/2015 г. на ОС – гр. Кюстендил; Присъда № 381 от 19.04.2012 г. по н.о.х.д. № 205/2012 г. на РС – гр. Силистра; Решение № 177 от 17.07.2015 г. по в.н.о.х.д. № 532/2015 г. на ОС – гр. Бургас; Протоколно определение № 320 от 03.11.2015 г. по н.о.х.д. № 502/2015 г. на РС – гр. Айтос и предварително становище на ОС на съдиите от РС – гр. Айтос; Присъда № 406 от 28.11.2012 г. по н.о.х.д. № 4405/2012 г. на РС – гр. Пловдив; Решение № 349 от 19.05.2015 г. по а.н.д. № 911/2015 г. на РС – гр. Стара Загора; Присъда от 22.06.2015 г. по н.о.х.д. № 57/2015 г. на РС – гр. Луковит; Решение от 23.10.2014 г. по н.а.х.д. № 17199/2013 г. на РС – гр. София; Решение от 14.01.2014 г. по в.н.о.х.д. № 5460/2013 г. на СГС; Решение от 14.12.2012 г. по в.н.о.х.д. № 1924/2012 г. на СГС; Решение от 07.10.2013 г. по в.н.о.х.д. № 3352/2013 г. на СГС; Решение от 23.01.2013 г. по в.н.о.х.д. № 78/2013 г. на СГС; Решение от 20.03.2013 г. по в.н.о.х.д. № 5951/2012 г. на СГС; Решение от 24.10.2012 г. по в.н.о.х.д. № 3631/2012 г. на СГС; Решение от 27.06.2012 г. по в.н.о.х.д. № 2352/2012 г. на СГС; Решение от 09.02.2012 г. по в.н.о.х.д. № 5937/2011 г. на СГС; Решение от 05.11.2012 г. по в.н.о.х.д. № 5320/2011 г. на СГС; Решение от 23.11.2011 г. по в.н.о.х.д. № 4169/2011 г. на СГС; Решение от 05.04.2012 г. по в.н.о.х.д. № 3251/2011 г. на СГС; Решение от 26.05.2014 г. по в.н.о.х.д. № 1795/2014 г. на СГС; Решение от 17.09.2014 г. по в.н.о.х.д. № 3371/2014 г. на СГС; Решение от 19.01.2015 г. по в.н.о.х.д. № 3947/2014 г. на СГС; Решение от 15.10.2014 г. по в.н.о.х.д. № 4051/2014 г. на СГС; Решение от 11.12.2014 г. по в.н.о.х.д. № 4738/2014 г. на СГС; Решение от 24.10.2012 г. по н.а.х.д. № 9707/2012 г. на СРС; Присъда по н.о.х.д. № 10975/2013 г. на СРС; Присъда от 27.03.2014 г. по н.о.х.д. № 13150/2013 г. на СРС; Решение от 23.10.2014 г. по н.а.х.д. № 17199/2013 г. на СРС;

I.A). Актове, в които се приема, че фикцията по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН не може да се използва в наказателния процес, но субективната страна на престъплението по чл. 343в, ал. 2 от НК подлежи на доказване с всички допустими доказателства и доказателствени средства.

Според тази група актове, които могат да бъдат обособени като подгрупа, субективната страна на престъплението по чл. 343в, ал. 2 от НК може да се установява с всички допустими доказателства и доказателствени средства (свидетелски показания, обяснения на подсъдимия, писмени доказателства и др.), но не и единствено въз основа на законовата фикция по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. Знанието на санкционирания за факта на наказването му по административен ред с влязло в сила наказателно постановление не може да се презюмира по силата на фикцията. В наказателния процес то подлежи на доказване. За да е реализиран интелектуалния момент на умисъла, в съзнанието на дееца следва да е включено знание за всички елементи от обективната страна на престъпния състав. Извършителят следва да знае, че осъществява деянието „управление на моторно превозно средство без свидетелство за правоуправление” в рамките на едногодишния срок от предходното му санкциониране по административен ред за същото деяние, за да е съставомерно от субективна страна деянието по чл. 343в, ал. 2 от НК.

Самият факт, че наказателното постановление е било връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, не изключва възможността санкционираното лице да е узнало по друг начин за административното си наказание. Този въпрос подлежи на установяване в наказателния процес чрез всички възможни и допустими доказателствени способности и доказателствени средства. Преценката относно наличие на знание у лицето за факта на неpriteжаване от него на свидетелство за правоуправление или за лишаването му от право на управление на моторно превозно средство по

съответния ред, не следва да почива на законова фикция, а да се извежда при цялостна оценка на доказателствената съвкупност.

В този смисъл са постановените съдебни актове: Решение № 488 от 10.02.2014 г. по н.д. №1672/2013 г. на ВКС, трето н.о.; Решение по в.н.о.х.д. № 122/2015 г. на СГС; Решение по в.н.о.х.д. № 2314/2014 г. на СГС; Решение по в.н.о.х.д. № 4063/2013 г. на СГС; Решение от 22.04.2014 г. по а.н.д. № 20101/2013 г. на СРС; Решение по н.а.х.д. № 17436/2013 г. на СРС;

II. Актове, в които се приема, че връчването на наказателното постановление по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН може да обуслови субективната страна на престъплението по чл. 343в, ал. 2 от НК.

Друга част от съдилищата приемат, че правното действие на връчването по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на наказателното постановление, с което подсъдимият е бил наказан по административен ред, влязло в сила преди по-малко от една година от извършването на инкриминираното деяние, е относимо към установяване на субективната страна на престъплението по чл. 343в, ал. 2 от НК. Според това виждане, правилото на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН е приложимо само за случаите на административно-наказателната отговорност по ЗАНН, но и за обуславяне на наказателната отговорност по НК. Това е така, защото бланкетното съдържание на обективната страна на престъпния състав по чл. 343в, ал. 2 от НК се изпълва с конкретните последици от административно-наказателната отговорност за дееца, реализирана по реда на ЗАНН. При тази уредба на престъпния състав, правилно е да намери приложение специалното правило по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН за връчване на съдебни книжа, а не правилата по НПК, тъй като препращащата към него разпоредба на чл. 84 от ЗАНН има място само в случаите, когато в ЗАНН не се съдържат особени правила.

Връчването по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН е надлежно регламентирана в закона фикция, създадена, за да уеднакви последиците на неприсъственото връчване с извършеното лично връчване на съдебните книжа на нарушителя, само тогава, когато нарушителят е напуснал или не е намерен на адреса, на който е следвало да се осъществи връчването, без да уведоми наказващият орган за новото си местоживееене. Според това становище, разумът на закона би трябвало да е, че не могат да следват благоприятни правни последици за задълженото лице от негово недобросъвестно поведение, а именно – неизпълнение на задължението да уведоми наказващия орган за промяната на адреса си, което следва от чл. 43, ал. 1 от ЗАНН.

Фактът, че поради извършеното по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН връчване, деецът не знае от кога започва да тече едногодишния срок, е ирелевантен за субективната съставомерност по чл. 343в, ал. 2 от НК по две причини – първо, умисълът изисква съзнаване на общественотоопасния характер на деянието, а не изисква знание за датата, от която се счита за връчено наказателното постановление по реда чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, и второ, защото това незнание на датата се дължи на собственото му неправомерно поведение, поради което то не би могло да се тълкува в негова полза. След като чл. 58, ал. 2 от ЗАНН е създаден като санкция за неправомерното поведение на лицата, които осуетяват личното им връчване на наказателното постановление (като напълно съзнават, че вече им е съставен АУАН, т.е. нарушението им е констатирано), то да се отчете в тяхна полза факта, че не знаят от кога тече едногодишния срок по чл. 343в, ал. 2 от НК и на това основание да се приеме субективна несъставомерност на деянието, би означавало, че на такъв деец се предоставя възможност да черпи права от неправомерното си поведение, което е недопустимо и противоречи на принципните начала на правото.

В този смисъл са постановените съдебни актове: Особено мнение по решение № 488 от 10.02.2014 г. по н.д. №1672/2013 г. на ВКС, трето н.о.; Решение № 588 от 20.01.2009 г. по н.д. № 570/2008 г. на ВКС, второ н.о.; Решение № 98 от 14.04.2014 г. по н.д. № 2385/2013 г. на ВКС, трето н.о.; Решение № 283 от 27.05.2013 г. по н.д. № 809/2013 г. на ВКС, първо н.о.; Решение № 85 от 30.09.2014 г. по в.н.а.х.д. № 288/2014 г. на ОС – гр. София; Особено мнение по Решение № 53 от 15.07.2014 г. по в.н.о.х.д. № 91/2014 г. на ОС – гр. Търговище; Присъда № 272 от 26.09.2013 г. по в.н.о.х.д. № 3180/2013 г. на СГС; Решение № 116 от 16.07.2014 г. по в.а.н.д. № 1095/2014 г. на ОС – гр. Стара Загора; Решение № 30 от 19.06.2015 г. по н.а.х.д. № 90/2015 г. на РС – гр. Каварна; Присъда № 29 от 18.03.2010 г. по н.о.х.д. № 271/2009 г. на РС – гр. Ловеч; Решение № 65 от 25.05.2010 г. по в.н.о.х.д. № 258/2010 г. на ОС – гр. Ловеч; Присъда № 41 от 02.12.2014 г. по н.о.х.д. 412/2014 г. на РС – гр. Велики Преслав; Решение № 14 от 18.02.2015 г. по в.н.о.х.д. № 516/2014 г. на ОС – гр. Шумен; Присъда № 27 от 09.07.2015 г. по н.о.х.д. № 72/2015 г. на РС – гр. Самоков; Решение от 19.12.2011 г. по н.а.х.д. № 1478/2011 г. на РС – гр. Стара Загора; Решение № 26 от 01.02.2012 г. по в.н.а.х.д. № 1033/2012 г. на ОС – гр. Стара Загора; Решение № 43 от 12.03.2015 г. по в.а.н.д. № 1014/2015 г. на ОС – гр. Стара Загора; Присъда № 920 от 18.12.2012 г. по н.о.х.д. № 937/2012 г. на РС – гр. Силистра; Решение № 38 от 09.07.2013 г. по в.н.о.х.д. 48/2013 г. на ОС – гр. Силистра; Присъда № 7 от 17.01.2014 г. по н.о.х.д. № 1635/2013 г. на РС – гр. Бургас; Присъда № 22 от 05.03.2013 г. по в.н.о.х.д. № 128/2013 г. на ОС – гр. Пловдив; Решение № 116 от 16.07.2014 г. по в.а.н.д. № 1095/2014 г. на ОС – гр. Стара Загора; Решение № 1055 от 12.12.2014 г. по а.н.д. № 1645/2014 г. на РС – гр. Стара Загора; Решение от 21.04.2015 г. по а.н.д. № 223/2015 г. на РС – гр. Свиленград; Решение от 11.09.2015 г. по а.н.д. № 487/2015 г. на РС – гр. Свиленград; Решение от 12.12.2008 г. по в.н.о.х.д. № 1779/2008 г. на ОС – гр. Варна; Присъда № 106 от 26.04.2011 г. по н.о.х.д. № 76/2011 г. на РС – гр. Белоградчик; Присъда от 24.11.2010 г. по н.о.х.д. № 277/2010 г. на РС – гр. Исперих; Присъда № 17 от 03.02.2011 г. по н.о.х.д. № 311/2010 г. на РС – гр. Исперих; Присъда № 25 от 13.10.2015 г. по н.о.х.д. № 86/2015 г. на РС – гр. Исперих; Решение от 13.03.2015 г. по в.н.а.х.д. № 5440/2014 г. на СГС; Присъда № 12 от 02.07.2013 г. по н.о.х.д. № 32/2013 г. на РС – гр. Генерал Тошево; Решение № 187 от 28.10.2014 г. по а.н.д. № 541/2014 г. на РС – гр. Асеновград; Присъда № 58 от 28.09.2011 г. по н.о.х.д. № 569/2011 г. на РС – гр. Асеновград; Решение № 291 от 27.05.2010 г. по н.а.х.д. № 236/2010 г. на РС – гр. Несебър; Решение № 24 от 02.03.2011 г. по в.н.о.х.д. № 19/2011 г. на ОС – гр. Смолян; Решение № 59 от 15.06.2011 г. по в.н.о.х.д. № 41/2011 г. на ОС – гр. Смолян; Решение по в.н.о.х.д. № 3382/2011 г. на СГС; Решение от 09.02.2015 г. по в.н.о.х.д. № 4625/2014 г. на СГС;

II.A). Актове, в които се изследва редовността на връчването на наказателното постановление по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН и след като се установи, че процедурата за това не е спазена, подсъдимият се признава за невиновен поради липса на субективната страна и/или на елемент от обективната страна от престъпния състав на чл. 343в, ал. 2 от НК.

Наред с актовете по т. II съществуват и такива, в които фикцията по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН не следва да се абсолютизира, а трябва да се изследва законосъобразността на нейното приложение (например: след като лицето е било търсено, да бъде надлежно удостоверено ненамирането му на посочения от него адрес, независимо дали това е постоянен адрес, настоящ адрес или адрес за кореспонденция, както и наличие на доказателства, че не съществува друг адрес или не е известен такъв, на който наказателното постановление да му бъде връчено, като е необходимо да са положени усилия от административно-наказващия орган за намирането на такъв адрес). Приема се, че след като не е спазен редът по връчване на наказателното постановление по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН или същият е опорочен, подсъдимият следва да се признае за невиновен поради липса на субективната страна на престъпния състав по чл. 343в, ал. 2 от НК, доколкото той не би могъл да знае, че срещу него има издадено наказателно постановление, както и кога е станало това.

Някои състави стигат и до извода, че при опорочен ред по връчване по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, наказателното постановление не би могло да влезе в сила, което от своя страна предопределя липса на обективна страна на престъпление по чл. 343в, ал. 2 от НК. При липса на влязло в сила наказателно постановление деецът не може да се счита наказан по административен ред за управление на МПС без съответно свидетелство за управление.

В този смисъл са постановените съдебни актове: Решение № 567 от 11.03.2014 г. по н.д. № 2083/2013 г. на ВКС, трето н.о.; Решение № 13 от 28.05.2014 г. по н.д. № 2180/2013 г. на ВКС, първо н.о.; Решение по в.н.о.х.д. № 4896/2013 г. на СГС; Присъда № 3 от 25.02.2015 г. по н.о.х.д. № 8/2015 г. на РС – гр. Левски; Присъда № 578 от 12.02.2013 г. по н.о.х.д. 624/2012 г. на РС – гр. Гоце Делчев; Решение от 12.02.2009 г. по в.н.о.х.д. № 1779/2008 г. на ОС – гр. Варна; Решение № 403 от 10.11.2011 г. по н.а.х.д. № 712/2011 г. на РС – гр. Несебър; Присъда № 20 от 29.04.2015 г. по н.о.х.д. № 95/2015 г. на РС – гр. Несебър; Присъда от 06.12.2011 г. по н.о.х.д. № 828/2011 г. на РС – гр. Несебър; Присъда № 268 от 08.09.2014 г. по н.о.х.д. № 213/2014 г. на РС – гр. Тутракан; Решение от 14.12.2010 г. по в.н.о.х.д. № 4259/2010 г. на СГС; Решение от 11.05.2012 г. по в.н.о.х.д. № 77/2012 г. на СГС; Решение от 27.04.2012 г. по в.н.о.х.д. № 1612/2012 г. на СГС; Решение от 12.2013 г. по в.н.о.х.д. № 3113/2013 г. на СГС;

Посочената противоречива съдебна практика, свързана с приложението на чл. 343в, ал. 2 от НК може да бъде преодоляна по пътя на тълкуването, осъществено от Наказателна колегия на ВКС. Поради това и на основание чл. 124, ал. 1, т. 1, пр. 1 от Закона за съдебната власт, правя следното

И С К А Н Е :

Общото събрание на наказателна колегия на Върховния касационен съд да приеме тълкувателно решение, с което да отговори на следния въпрос:

Осъществява ли се от субективна страна съставът на престъплението по чл. 343в, ал. 2 от НК в случаите, когато наказателното постановление за санкциониране на дееца по административен ред за управление на моторно превозно средство без съответно свидетелство за управление е връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН?

**ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД**

/ Лозан Панов /